

РЕШЕНИЕ

№ 4

гр. Л.И, 12.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Л.И в публично заседание на двадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Десислава К. Николаева

при участието на секретаря ИЛИЯНА П. ИЛИЕВА-И.
като разгледа докладваното от Десислава К. Николаева Гражданско дело № 20224410100513 по описа за 2022 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК от Община Л., представлявана от Кмета на Община Л., против Държавата чрез Министъра на регионалното развитие и благоустройството, за признаване за установено по отношение на Държавата, че Община - Л.и е собственик на Поземлен имот с идентификатор №***; адрес на поземления имот: гр.Л.и, ул.***; площ: 8935 кв.м.; трайно предназначение на територията - Урбанизирана; начин на трайно ползване: За друг вид производствен, складов обект; предишен идентификатор: няма; Номер по предходен план: няма; собственик по данни от КРНИ: Община - Л.и.

Ищецът твърди, че Община Л. е административно-териториална единица по смисъла на чл.2, ал.1 от ЗМСМА. Съгласно чл.51, ал.1 от същия закон тя има право на собственост, чийто обхват и начин на придобиване се определят със закон.

Твърди, че по силата на дворищно - регулационния план на гр.Л.и, одобрен със Заповед №130/26.03.1991г. на Кмета на Община - Л.и, като самостоятелна регулационна единица и самостоятелен обект на собственост бил обособен парцел *** в кв.*** по плана, с площ от 12 245 кв.м. с отреждане за „***“. След обособяването му и предвид на отреждането му, имотът започнал да се ползва по предназначението му и за нуждите, търговската и стопанска дейност на местни юридически лица и стопански

организации /"****" ООД, ОКС, Наркооп/, притежаващи съседни имоти.

Предвид на регулационното предвиждане и предназначение на имота, фактическото му състояние, нуждите, които реално бил предвиден да задоволява и реално задоволявал - на местното население, и липсата на заявени каквито и да е намерения и/или предприети действия за ползването и управлението му от Държавата, с влизането в сила на §7 от ПЗР на ЗМСМА /обн. в ДВ бр.77 от 1991г., в сила от 17.09.1991г./, ищецът Община - Л.и приел, че е придобил собствеността върху имота по силата на този закон и установил владението си върху него.

Твърди, че в последващия период от време, продължил повече от 30 години, Община Л. владяла спокойно и необезпокоявано имота, включително и без противопоставяне от страна на Държавата и извършила редица действия по управлението му, включително и такива на разпореждане с вещните права върху него, а именно - със Заповед №168/17.04.1996 г. на Кмета на Община - Л.и изменила дворищната регулация на града между парцели *** в кв.*** площ, в резултат на което изменение, 2600 кв.м. от парцел *** били придадени към парцел * и променила отреждането на парцел *** от „за ****“ на „за Фирмена дейност“, която промяна била само в наименованието, но не по предназначението на имота и нуждите, които бил предвиден да задоволява. Предприела необходимите действия за попълване на новата кадастрална карта на града с имота, на която същият бил нанесен като - поземлен имот с идентификатор №***; адрес на поземления имот: гр.Л.и, ул.****; площ: 8935 кв.м.; трайно предназначение на територията - Урбанизирана; начин на трайно ползване: За друг вид производствен, складов обект; предишен идентификатор: няма; Номер по предходен план: няма; собственик по данни от КРНИ: Община - Л.и. Актувала с АОС №3486/13.09.2016г. като общинска собственост поземлен имот с идентификатор №***.

След това продължило повече от 30 години владение и извършените в рамките на този период разпоредителни действия, през 2022г., Общински съвет - Л.и, с Решение №490/30.06.2022 г., решил да продаде процесния поземлен имот с идентификатор №***. Решението, на основание чл.22, ал.1 от ЗМСМА, било изпратено на Областен управител - П. за упражняване на контрол по законосъобразност. Със Заповед №29-24/12.07.2022г. Областният управител, на основание чл.45, ал.4 от ЗМСМА, върнал решението за ново обсъждане в Общински съвет - Л.и, с мотива, че то е незаконосъобразно, тъй като имотът по него не бил общинска, а държавна собственост. Паралелно с

това, със Заповед №РД-14-36/11.07.2022г., на основание чл.79, ал.1 от ЗДС и с идентични аргументи, Областният управител отменил и посочения по-горе акт, с който имотът бил актуван като общинска собственост.

Ищецът се позовава на разпоредбите на чл.6, т.1 от ЗС /редакция в периода 17.09.1991г. - 19.04.1996г./ и чл.2, ал.1, т.1 от ЗОС /сегашна редакция/, съгласно които общинска собственост е имуществото, предоставено със закон в собственост на общините или имотите и вещите, определени със закон. Сочи, че погледнато в хронологичен ред основанията за придобиване на собственост от общината *ex lege* /по силата на закона/ са уредени в §7 от ПЗР на ЗМСМА /обн. в ДВ бр.77 от 1991г., в сила от 17.09.1991г./ и в § 42 от ПЗР на ЗОС /обн. в ДВ бр.96/99 г., в сила от 05.11.1999 г./.

Навежда довод, че следвайки хронологичния ред в законодателството и съобразявайки фактите, че процесният имот е съществувал в сегашния си вид още през 1991 г. и е съставлявал парцел *** в кв.*** по регулационния план на гр.Л.и, одобрен със Заповед №130/26.03.1991г. с отреждане за „***“, приложим по въпроса за трансформирането/преминаването на собствеността му от държавна в общинска, следва да е не вторият закон - §42 от ПЗР на ЗОС, а първият - §7 от ПЗР на ЗМСМА.

Посочва като правно основание за придобиване на собствеността върху процесния имот от Община Л. - т.6 на §7 от ПЗР на ЗМСМА, съгласно която преминава в собственост на общините следната категория държавни имоти - „обектите на общинската инфраструктура с местно значение, предназначени за административните потребности на общините, както и за здравно, образователно, културно, търговско, битово, спортно или комунално обслужване“.

Процесният имот, предвид на това, че по ДРП от 1991г. бил обособен в самостоятелна регулационна и кадастрална единица с конкретно определено отреждане /за „***“/, се явявал и имал характеристиките на обект на общинската инфраструктура с местно значение, предназначен за административните потребности на общините, сред които били както благоустройствените, така и тези за търговско и комунално обслужване. Поради това и предвид на предназначението и потребностите, които имотът е бил предвиден да задоволява - не за обществени потребности от национално значение, а за такива от местно значение, счита, че са налице и фактически, и правни основания собствеността върху имота да е трансформирана/преминала от държавна в общинска на основание §7, т.6 от ПЗР на ЗМСМА.

Излага съображения, че за трансформирането/преминаването на собствеността било ирелевантно отреждането на процесния имот за „фирмена дейност“, поради следното: тъй като това отреждане не съществувало към датата на влизане в сила на §7, т.6 от ПЗР на ЗМСМА, който бил меродавният момент, към който следвало да се преценяват предпоставките за трансформирането/преминаването на правото на собственост; тъй като наименованието на мероприятиято/отреждането само по себе си било ирелевантно за трансформирането/преминаването на собствеността от Държавата към общините. В хипотезите на §7 от ПЗР на ЗМСМА и на § 42 от ПЗР на ЗОС, разграничението на собствеността на държавна и общинска било обусловено не от наименованието на мероприятиято, за което е предвиден/отреден имота, а от предназначението му и потребностите, които той е предвиден да задоволява. Когато това предвиждане било да задоволява обществени потребности от национално значение, собствеността следвало да бъде определена като държавна, а когато предвиждането било да задоволява обществени потребности от местно значение, собствеността следвало да бъде определена като общинска.

Излага съображения за липсата на фактически и правни основания да бъде прието, че имотът е бил предвиден да задоволява потребности не от местно, а от национално значение, предвид следното: след 1991г. процесният имот не бил ползван и управляван от Държавата; за период от 30 години Държавата не била декларирила и/или изявила каквото и да е намерение да ползва и управлява имота за задоволяване на някакви свои нужди; за период от 30 години Държавата дори не била актувала имота като свой, тъй като не го е имала за собствен; че Държавата, чрез Областния управител, не била предприела никакви действия за отмяна на АОС №3486/13.09.2016г. след съставянето му; че за период от повече от 30 години имотът бил владян и управляван от Община - Л.и; отреждането му било дадено от Общината и във връзка с нейните нужди; първоначалното отреждане на имота било за благоустройствени и комунални дейности, а последващото - за фирмени дейности, т.е. за дейности, които без значение на обобщаващото им наименование, по съществото и съдържанието си били свързани с благоустройствени, стопански, производствени, търговски и/или комунални дейности, които се извършвали от самата община и/или от местни, с участието на местни или в полза на местните лица и за задоволяване на потребностите им.

Алтернативно навежда довод, че трансформирането/преминаването на правото на собственост върху процесния имот в полза на Община Л. е

настъпило по силата на §42 от ПЗР на ЗОС, съгласно който преминават в собственост на общините застроените и незастроените парцели и имоти - частна държавна собственост, отредени за жилищно строителство и за обществени и благоустройствени мероприятия на общините, съгласно предвижданията на действащите към датата на влизането в сила на този закон подробни градоустройствени планове.

Процесният имот, към датата на влизане на горната разпоредбата в сила, бил отреден „за Фирмена дейност“, т.е. за извършването на дейности, които са свързани със стопански, производствени, търговски и/или комунални дейности, които се извършвали от самата община и/или от местни, с участието на местни или в полза на местните лица и за задоволяване на потребностите им. Това било основание тези дейности да се квалифицират като такива за задоволяване на потребности не от национално, а от местно значение, а отреждането на имота като мероприятие, попадащо в съдържанието на обобщеното понятие „обществени и благоустройствени мероприятия на общините“ по §42 от ПЗР на ЗОС.

Навежда довод, че неправилно и незаконосъобразно Областният управител на Област П. отменил АОС №3486/13.09.2016г.

Обосновава правния си интерес от предявяване на настоящия установителен иск за собственост с това, че издадените от Областния управител актове засягали негативно правната сфера и имуществените интереси на Община - Л.и, с тях се оспорвало правото на собственост на общината и се повдигал и спор за материални права върху процесния имот, който спор, съгласно чл.79, ал.3 от ЗДС подлежи на разрешаване по съдебен ред.

Моли съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на Държавата, че Община - Л.и е собственик на процесния недвижим имот по силата на §7, т.6 от ПЗР на ЗМСМА /обн. в ДВ бр.77 от 1991г., в сила от 17.09.1991г./, алтернативно - по силата на §42 от ПЗР на ЗОС /обн. в ДВ бр.96/99 г., в сила от 05.11.1999 г./.

Ответникът по иска Държавата чрез Министъра регионалното развитие и благоустройството, представляван от Областният управител на Област П., в законоустановения срок е депозирал писмен отговор на исковата молба, с който исковата претенция е оспорена като неоснователна.

Твърди, че в изпълнение на правомощията си, вменени от законодателя във връзка с административния контрол, съобразно разпоредбата на чл.45, ал.4 ЗМСМА, бил получен Протокол №48 от 30.06.2022г. от проведено заседание на Общински съвет - Л.и (основание чл.22, ал.1 от ЗМСМА).

След извършен контрол по законосъобразност установил, че Решение №490 от 30.06.2022г. било незаконосъобразно, което наложило изискване на допълнителни писмени материали относно уточняване собствеността на ПИ с идентификатор ***, съставляващ УПИ ***, кв. *** по плана на гр.Л.и (скица на имота по действащия регулационен план към 1999г. с нанесено отражение). От представена от Община Л. извадка от регулационния план на гр.Л.и, одобрен със Заповед №130/1991г., било установено, че актуваният имот съставлява УПИ ***, кв. *** и е отреден „За фирмена дейност“, което отреждане на имота не попадало в нито една от хипотезите, отразени в разпоредбите на съответните параграфи на специалните закони, поради което собствеността му не можела да бъде определена като общинска. Въз основа на горните констатации Областният управител на Област П. издал две заповеди: Заповед №РД-29-24/12.07.2022г., която в последствие била отменена в срока по чл.45, ал.7 във с чл.9 от Закона за местната администрация и местното самоуправление от Общински съвет - Л.и и Заповед №РД-14-36 от 11.07.2022 г., която по-късно била атакувана по реда на Административно-процесуалния кодекс.

Посочва, че акт за общинска собственост може да бъде съставен само за имот, изрично обявен от закона за такава собственост - §42 от ПЗР на ЗИД на ЗОС или §7 от ПЗР на ЗМСМА и след като бъде поискано отписване от актовете книги за държавна собственост. В случая последното не било необходимо, тъй като за процесния имот не бил съставен акт за държавна собственост.

Навежда довод, че процесният имот не е собственост на общината, поради следните съображения:

Позовава се на разпоредбата на §42 от ПЗР на ЗОС - посочена като правно основание в съставения от Община Л. Акт за общинска собственост №3486/13.09.2016г., съгласно която застроените и незастроените парцели и имоти - частна държавна собственост, отредени за жилищно строителство и за обществени благоустройствени мероприятия на общините, съгласно предвижданията на действащите към датата на влизането в сила на този закон подробни градоустройствени планове, преминават в собственост на общините. Посочената разпоредба има за предмет както застроените, така и незастроените имоти, като се изисква към момента на влизане в сила на разпоредбата, тези имоти, съгласно предвижданията на действащите към този момент подробни градоустройствени планове на населеното място, да са отредени за

обществени благоустройствени мероприятия на общините. Навежда довод, че трансформация от частна държавна собственост в частна общинска собственост настъпва по силата на цитираната разпоредба при следните предпоставки: имотът да е заварен като имот - частна държавна собственост и да е отреден по силата на действащия към този момент подробен градоустройствен план за посочените нужди на общината.

Твърди, че в процесния случай актуваният имот бил с отреждане „За фирмена дейност“. Отреждането на имота не попадало в нито една от цитираните по-горе хипотези, отразени в разпоредбата на съответния параграф на специалния закон. Даденото отреждане „За фирмена дейност“ не покривало материално-правните изисквания за трансформиране на собствеността в общинска.

Навежда довод, че собствеността върху процесния имот не била придобита и по силата на §7, ал.1, т.6 от ПЗР на ЗМСМА (обн. в ДВ бр.77 от 1991г., в сила от 17.09.1991г.). Ако за имота към този момент - 17.09.1991г. - влизане в сила на параграфа, било налице отреждане по действащ ЗПР, както било в случая „За фирмена дейност“, преценката за приложението на §7, ал.1, т.6 от ПЗР на ЗМСМА, следвало да се извърши с оглед на това отреждане. Ирелевантни били фактите във връзка с последващо изменение на ЗПР, одобрени със Заповед №168/17.04.1996г.

Тълкува разпоредбата на §7, ал.1, т.6 от ПЗР на ЗМСМА, като отнасяща се до обектите на общинската инфраструктура с местно значение, имоти съставляващи т.нар. „социална инфраструктура“, предназначени за административни потребности на общините (общинска администрация, дейността на общински съвет, кметствата, кметските наместничества и администрацията, която ги подпомага), както и за здравно (лечебни заведения), образователно (училища, детски градини), културно (театри, опери, библиотеки), търговско (бизнес и офисцентрове), спортно (спортни обекти - стадиони, плувни басейни), битово или комунално обслужване (битови комбинати, работилници и др.). Твърди, че по време на влизане в сила на §7, ал.1, т.6 от ПЗР на ЗМСМА (1991г.), цитираният имот бил заварен с отреждане „За фирмена дейност“ - неотнормено към цитираната разпоредба за трансформирането и към онзи момент нямало данни да се използвал за тези мероприятия. Сочи като ирелевантни всички последващи факти, настъпили по-късно и дали основание на Община Л. да приеме, че ПИ с идентификатор №*** е общинска собственост.

Оспорва като неоснователни доводите в исковата молба, свързани с

липсата на акт за държавна собственост. Посочва, че общината не може да съставя акт за общинска собственост за имот, който е държавна собственост, тъй като попада в хипотезите на чл.2 и чл.3 от ЗДС, а Акт за общинска собственост може да бъде съставен само за имот, изрично обявен от закона за такава собственост и то след като бъде поискано отписване от актовете книги за държавна собственост. Навежда довод, че акт за общинска собственост, издаден преди акт за държавна собственост, няма провопораждащ ефект, т.е. не прави сам по себе си актуваният имот общинска собственост и не изключва собствеността на Държавата. Оспорва собствеността на процесния имот да е задължително обусловена от наличието на предходен акт за държавна собственост, който съгласно чл.5, ал.3 от ЗДС, нямал правопораждащо действие, а само и единство установително.

Моли предявеният иск да бъде отхвърлен изцяло, като недоказан и необоснован.

В съдебно заседание ищецът Община Л., чрез Кмета на Община Л. се представлява от пълномощник адв.Б. Б. – ПЛАК, който поддържа исковата молба и моли предявеният иск да бъде уважен, като основателен и доказан. Представя писмени бележки с подробни доводи по същество на правния спор.

Ответникът Държавата чрез Министъра регионалното развитие и благоустройството, представляван от Областния управител на Област П., се представлява в съдебно заседание по пълномощие от юрисконсулт Ц. Б., който поддържа писмения отговор и изразява становище за неоснователност на исковата молба. Моли да бъде постановено решение, с което исковата претенция да бъде отхвърлена. В предоставен от съда срок представя писмени бележки с подробни доводи за неоснователност на иска.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Установява се, че със Заповед №130/26.03.1991г. на Общински народен съвет – гр.Л.и е одобрен застроителния, регулационния и кадастралния план на гр.Л.и без строителни квартали с №***.

Видно от представената Скица №454 по ЗРП на гр.Л.и, одобрен с горната Заповед №130 от 1991г., като самостоятелен обект е отреден УПИ *** в кв.***, с площ от 12 245 кв.м. и отреждане „***“. Поземленият имот е незастроен.

Установява се от писмо от Управител на „***“ЕООД до Кмета на Община Л., Скица №***/08.02.1996г. и Заповед №168 от 17.04.1996г. на Кмета на Община Л., че с последната заповед, по искане на „***“ЕООД е

одобрено изменение на дворищната регулация между парцел * и гореописания парцел ***, двата в кв.*** по ЗРП на гр.Л.и, одобрен със Заповед №130 от 1991г., като 2600 кв.м. от парцел *** са били придадени към парцел *, отреждането на парцел *** е било променено на „за фирмена дейност“.

От цитираното писмо се установява, че към този момент частта от парцел ***, която е придадена към другия парцел, е била ползвана от дружеството като подход за влизане на превозни средства и като склад за строителни материали на дружеството и такива, на общината, оставени на отговорно пазене.

Установява се от Скица №15-218933-01.03.2022г., че процесният имот е бил нанесен в кадастралната карта и кадастралните регистри като поземлен имот с идентификатор ***, адрес на поземления имот: гр.Л.и, ул."***"; площ: 8935 кв.м.; трайно предназначение на територията - Урбанизирана; начин на трайно ползване: За друг вид производствен, складов обект; предишен идентификатор: няма; Номер по предходен план: няма; собственик по данни от КРНИ: Община – Л.и. Имотът е незастроен.

Установява се, че с Акт №3486 от 13.09.2016г. поземлен имот с идентификатор *** и площ 8935 кв.м. е бил актуван като частна общинска собственост.

Установява се от Решение №490/30.06.2022г. на Общински съвет – Л.и, че със същото Общинският съвет е дал съгласие за продажба чрез публичен търг с явно наддаване на процесния поземлен имот.

Със Заповед №РД-14-36/11.07.2022г. Областен управител на Област П. е отменил Акт за общинска собственост №3486/13.09.2016г.

Със Заповед №29-24/12.07.2022г. на Областен управител на Област П. е върнато за ново обсъждане в Общински съвет – Л.и, като незаконосъобразно Решение №490/30.06.2022г.

Видно от мотивите на цитираните две заповеди е оспорена собствеността върху процесния имот, като общинска.

От заключението на вещото лице по допуснатата съдебно-техническа експертиза се установява, че поземлен имот с идентификатор *** е образуван през 1996г., когато със Заповед №168 е одобрено изменението на дворищната регулация между парцели * и *** в кв.***, като УПИ *** е с отреждане „за фирмена дейност“, с площ 9600 кв.м., а УПИ * е с отреждане „за *** ЕООД“ с площ 2600 кв.м. В периода 1990г. – 2022г. има едно изменение на регулационния план, засягащо УПИ ***, кв.***, което се изразява в отделянето на 2600 кв.м. от имота в южната му част, където се обособява

УПИ * – „за *** ЕООД“ и се променя отреждането на УПИ *** – „за фирмена дейност“. УПИ *** в кв.*** по плана на гр.Л.и не е актуван като държавен, единствената кореспонденция между Община Л. и Областен управител е от 2022г. след решението на Общински съвет – Л.и за продажба на имота. Съгласно заключението на вещото лице първоначално с одобряване на плана на гр.Л.и през 1991г. отреждането на имота е било за „***“, след това с изменението на плана през 1996г. отреждането е променено „за фирмена дейност“, а към настоящия момент съгласно КККР на град Л.и и съгласно ползването му е с начин на трайно ползване „за друг вид производствен складов“ обект. При изслушването на вещото лице в съдебно заседание се изяснява, че и понастоящем поземленият имот е незастроен, не е установено фактическо ползване.

С оглед на така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Предявеният установителен иск за собственост с правно основание чл.124 от ГПК е процесуално допустим. За ищеца е налице правен интерес, доколкото се установява от мотивната част на издадените заповеди на Областен управител – П., че Държавата оспорва собствеността на Община Л. върху имота с аргументи, че същият е държавна собственост.

Разгледана по същество, исквата претенция е основателна.

Безспорно установено по делото е, че процесният поземлен имот с идентификатор *** е образуван от УПИ *** в кв.*** по дворищно-регулационния план на град Л.и, одобрен със Заповед №130/1991г. с площ от 12245 кв.м., като през 1996 г. с изменение на дворищната регулация 2600 кв.м. от УПИ *** са били придадени към УПИ * в кв.*** и УПИ *** е останал с площ от 9645 кв.м.

Безспорно установено е, че УПИ *** в кв.*** е съществувал като самостоятелен обект към 26.03.1991г., когато е одобрен дворищно-регулационния план на град Л.и.

Няма спор между страните по делото, че при обособяването на УПИ *** имотът е бил държавна собственост, доколкото към този момент същата е била единна и неделима. Разграничение между двата вида собственост – държавна и общинска, и определяне на това кои имоти са общинска собственост, е направено от законодателя със следващо обособяването на имота като регулационна единица изменение на чл.6 от Закона за собствеността с ДВ бр.77, в сила от 17.09.1991г.

Съгласно приложимата в процесния случай редакция на чл.6, ал.1 от Закона за собствеността в сила от 17.09.1991г., *общинска собственост е*

имуществото: 1. предоставено със закон в собственост на общините или включено в уставния фонд на общинските фирми; 2. придобито със средства от общинския бюджет или със средства по извънбюджетна сметка на общината; 3. изградено с доброволен труд и парични средства на населението; 4. придобито със заеми, получени и изплащани от общината; 5. подарено или завещано на общинския съвет или отделните селища; 6. възстановено чрез реституция; 7. преотстъпено безвъзмездно от държавата; 8. прехвърлено в собственост на общините съгласно преходните разпоредби на този закон.

Като придобивно основание на процесния имот ищецът сочи преминаване на собствеността върху имота в патримониума на Община Л. ex lege - по силата на закона, като имущество, предоставено със закон в собственост на общините съгласно чл.6, ал.1, т.1 ЗС (ред. ДВ бр.77, в сила от 17.09.1991г.) и конкретно по силата на разпоредбата на §7, ал.1, т.6 от ПЗР на ЗМСМА /обн. в ДВ бр.77 от 1991г., в сила от 17.09.1991г./, алтернативно разпоредбата на § 42 от ПЗР на ЗОС /обн. в ДВ бр.96/99 г., в сила от 05.11.1999 г./.

И двете законови разпоредби уреждат преминаване по силата на закона в собственост на общините на определени имоти – държавна собственост към момента на влизане в сила на нормите.

За разрешаване на правния спор сочените от ищеца придобивни основания следва да бъдат разгледани в хронологичен ред.

Доколкото УПИ *** в кв.*** по дворищно-регулационния план на град Л.и, одобрен със Заповед №130/1991г., от който е образуван поземлен имот с идентификатор ***, е бил обособен като самостоятелен обект към 26.03.1991г., следва да бъде разгледано дали собствеността на Държавата е преминала към Община Л. ex lege на 17.09.1991г., когато е влязъл в сила §7 от ПЗР на ЗМСМА, обн. в ДВ бр.77 от 1991г. В случай, че не бъде установено Общината да е придобила имота към този момент и на това основание, следва да бъде разгледано дали собствеността върху имота е преминала в патримониума на Община Л. с влизане в сила на 05.11.1999г. на §42 от ПЗР на ЗОС /обн. в ДВ бр.96/99г./.

Съгласно §7, ал.1, т.6 от ПЗР на ЗМСМА, обн. в ДВ бр.77 от 1991г., в сила от 17.09.1991г., с влизане в сила на този закон преминават в собственост на общините следните държавни имоти: обектите на общинската инфраструктура с местно значение, предназначени за административните потребности на общините, както и за здравно, образователно, културно, търговско, битово, спортно или комунално обслужване. Съгласно ал.2 не

преминава в собственост на общините имущество по ал.1, което е включено в капитала, уставния фонд или се води по баланса на търговско дружество, фирма и предприятие с държавно имущество.

За уважаване на установителния иск за собственост на посоченото придобивно основание следва по делото да бъдат установени следните материално-правни предпоставки: че към датата на влизане в сила на разпоредбата процесният имот е бил държавна собственост; че към същата дата имотът е имал предназначение по т.6 на §7, ал.1 от ПЗР на ЗМСМА - обект на общинската инфраструктура с местно значение, предназначен за административните потребности на общината, за търговско или комунално обслужване; същият към тази дата да не е бил включен в капитала, уставния фонд или да се води по баланса на търговско дружество, фирма и предприятие с държавно имущество.

Не е спорно по делото, че към датата на влизане в сила на §7, ал.1 от ПЗР на ЗМСМА 17.09.1991г., УПИ *** в кв.*** по дворищно-регулационния план на град Л.и, е бил държавна собственост. Ирелевантна е липсата на съставен Акт за държавна собственост, доколкото същият няма правопораждащ (конститутивен) ефект, а само констативно (декларативно) действие.

Не се твърди от страните и не са събрани каквито и да било доказателства за това към датата на влизане в сила на цитираната норма УПИ *** в кв.*** да е бил включен в капитала, уставния фонд, да се е водил по баланса на търговско дружество или друго предприятие с държавно имущество.

Спорно по делото е дали към правнорелевантния момент - влизане в сила на §7, ал.1 от ПЗР на ЗМСМА на 17.09.1991г., процесният имот съобразно предназначението си и потребностите, които е бил отреден да задоволява, отговаря на критериите на т.6 за настъпване трансформацията на собствеността от държавна в общинска.

Преценката следва да бъде направена с оглед регулационния статут на имота и предназначението, за което е бил отреден съобразно дворищно-регулационния план, като само по себе си наименованието на отреждането/мероприятието, не е определящо при разрешаване на въпроса дали имотът е останал държавна собственост или е преминал в собственост на общината. Релевантно е обстоятелството дали това отреждане е за задоволяване на обществени нужди от национално или такива от местно значение. В този смисъл е и приложената от ищеца съдебна практика.

В процесния случай, имотът съобразно неговия характер се включва в обхвата на обектите, визирани в разпоредбата на §7, ал.1, т.6 от ПЗР на ЗМСМА: обектите на общинската инфраструктура с местно значение, предназначени за административните потребности на общините, както и за здравно, образователно, културно, търговско, битово, спортно или комунално обслужване.

Установено по делото от представените писмени доказателства и заключението на вещото лице по допуснатата съдебно-техническа експертиза, е че към датата на влизане в сила на приложимата норма, УПИ *** в кв.*** е бил с отреждане за БКС - благоустройство и комунално стопанство, складова база. Предвид предназначението му съобразно ЗРП и нуждите, които фактически е задоволявал, процесният имот е представлявал обект на общинската инфраструктура, който е бил с местно значение, предназначен за задоволяване на потребности на Община Л., каквито представляват благоустройственото, комуналното, търговското обслужване - включени в обхвата на §7, ал.1, т.6 от ПЗР. Липсват каквито и да било данни по делото имотът, макар и част от общинската инфраструктура, да е задоволявал обществени нужди от национално значение, а не такива на Община Л., като административна единица или на местни физически/юридически лица. Обратно, по делото са събрани доказателства, установяващи данни, че имотът фактически е бил ползван именно за задоволяване на потребности от местно значение - като складова база, за складиране на строителни материали на Община Л. и такива на местно търговско дружество, подход към съседен търговски обект. Поради изложеното процесният имот освен съобразно отреждането си, и съобразно фактическото си ползване, представлява такъв обект, предназначен да задоволява потребности от местно значение за комунално и търговско обслужване.

Горните доводи водят до извод, че са налице всички материално-правни предпоставки, визирани в разпоредбата на §7, ал.1, т.6 от ПЗР на ЗМСМА за трансформация на собствеността от държавна в общинска, поради което с влизането в сила на нормата - 17.09.1991г., УПИ *** в кв.*** по ДРП на град Л.и, одобрен със Заповед №130/1991г. с площ от 12245 кв.м., е преминал в патримониума на Община Л.. Поради тази причина ирелевантно е последващото изменение на предназначението на имота от „за ****“ в за „фирмена дейност“ с изменението на ДРП през 1996г., доколкото към този момент имотът вече е бил собственост на Общината. След изменението на дворищната регулация със Заповед №168/17.04.1996г., УПИ *** в кв.*** е продължил да съществува като самостоятелна регулационна единица с

оставаща площ от 9645 кв.м., собственост на Община Л., респективно същият имот е бил нанесен в кадастралната карта и кадастралните регистри на град Л.и като поземлен имот с идентификатор *** и площ от 8935 кв.м.

Предвид установеното по делото придобиване на собствеността от ищеца по силата на закона, считано от 17.09.1991г., не следва да бъде правена преценка за наличието на материално-правните предпоставки за трансформация на собствеността от държавна с общинска, уредени с § 42 от ПЗР на ЗОС, обн. в ДВ бр.96/99г., в сила от 05.11.1999г., доколкото към този момент имотът вече е бил общинска, а не държавна собственост.

Само за пълнота на изложението следва да бъде посочено, че дори и да не бяха налице предпоставките на §7, ал.1, т.6 от ПЗР на ЗМСМА, върху процесния имот е възникнала общинска собственост по силата на §42 от ПЗР на ЗОС, обн. в ДВ бр.96/99г., в сила от 05.11.1999г., уреждащ сходна хипотеза за трансформация на собствеността от държавна в общинска.

Съгласно §42 от ПЗР на ЗОС, ред. ДВ бр.96/99г., в сила от 05.11.1999г. застроените и незастроените парцели и имоти - частна държавна собственост, отредени за жилищно строителство и за обществени и благоустройствени мероприятия на общините, съгласно предвижданията на действащите към датата на влизането в сила на този закон подробни градоустройствени планове, преминават в собственост на общините.

В процесния случай се касае за незастроен имот, който към датата на влизане в сила горната норма, съгласно плана е отреден „за фирмена“ дейност“, представляваща обществено мероприятие на общината, имащо за цел да задоволи потребности на общината или на местни лица, свързани с търговска, стопанска дейност, каквито потребности са налице по делото данни и че фактически са задоволявани посредством ползването на имота. Както бе посочено по-горе водещо е не наименованието на мероприятието, а при съобразяване целта и разума на закона за това които обекти да преминат в собственост на общината, релевантно е обстоятелството дали отреждането е за задоволяване на потребности от местно или национално значение /Решение №101 от 04.02.2021г. по гр.д.№4566/2018г., I, г.о. на ВКС, Решение №345 от 05.07.2010г. по гр.д.№1480/2009г., I г.о. на ВКС/.

Поради гореизложените доводи исковата претенция е основателна и следва да бъде уважена, като бъде признато за установено по отношение на Държавата, че Община - Л.и е собственик на процесния Поземлен имот.

Предвид изхода на правния спор, на основание чл.78, ал.1 от ГПК в полза на ищеца следва да бъдат присъдени направените от него разноски в общ размер на 2027,66 лв., съгласно представения списък по чл.80 от ГПК,

доказателства за заплащането на които са представени по делото. Съдът намира за неоснователно направеното възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, предвид предмета на делото - установителен иск за собственост върху недвижим имот и конкретната фактическата и правна сложност на делото, съпоставени с актуалната редакция на Наредба №1 от 01.07.2004г. за актуалните размери на адвокатските възнаграждения.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на **ДЪРЖАВАТА**, чрез Министър на Регионалното развитие и благоустройството, ***, че **Община Л.**, ЕИК:***, седалище и адрес на управление: *** е собственик на **ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор №***** по КККР, одобрени със Заповед №РД-18-2/23.01.2007г. на ИД на АГКК; адрес на поземления имот: гр.Л.и, ул."***"; площ: 8935 кв.м.; трайно предназначение на територията - Урбанизирана; начин на трайно ползване: За друг вид производствен, складов обект; предишен идентификатор: няма; Номер по предходен план: няма, Съседни: ***

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 от ГПК **ДЪРЖАВАТА**, чрез Министър на Регионалното развитие и благоустройството, ***, да заплати на **Община Л.**, ЕИК:***, седалище и адрес на управление: *** направени по делото съдебно-деловодни разноски в общ размер на **2027,66 лв.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред П.ски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Л.и: _____